

ПЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛ ИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министер. на Народ. Просвѣщение съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод. 30 лв. Отдѣленъ брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЪ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 18 — СОФИЯ	БРОЙ! 2
----------------------	---	---	---	-------------------

Писма отъ леля Лазарина

до малкитѣ пжтечковци

Писмо второ

Азъ познавамъ се отъ лани съ балетмайстора Петровъ, той любезно ме покани на СПЕКТАКЪЛА си новъ.

— Заповѣдайте въ недѣля въвѣ театъра, мадамъ, ще играятъ ученички, що съмъ ржководилъ самъ.

Доведете дъщеря си, два билета ще ви дамъ, има интересенъ номеръ и за нея, знамъ мадамъ.

*

Ето ни въ недѣля дветѣ, седнали на първи редъ; споредъ програмата първи номеръ бѣше МИНЮЕТЪ.

Две деца въ ПЕРУКИ бѣли и въ стилъ РОКОКО костюмъ затанцуваха на палци леко, безъ да дигатъ шумъ.

Ралка бѣше възхитена и на всѣка стжпка тя хвърляше едно следъ друго отъ мѣстото си цвѣтя.

МИНЮЕТЪ

Отъ балетната школа на А. Петровъ

Но на сцената когато младъ морякъ се появи и чевръсто съ увлѣчение своя буенъ танцъ изви,

наша Ралка не изтрая, отъ мѣстото скочи тя и по мостчето въ салона къмъ сцената полетѣ.

И додето да я видимъ редомъ съ младия морякъ затанцува, като него заповдига кракъ следъ кракъ.

Ето сякашъ се катери по вжжата съсъ ржце, дава видъ, че не бои се, че съ безстрашно е сърдце.

Публиката занѣмала, тихо въ цѣлия салонъ... Но оркестърътъ шомъ свърши балеринитѣ съ поклонъ

задъ завесата се скриха; закѣнтѣха въ сжщи мигъ тропоти, аплодисменти и за БИСЪ проточенъ...

Задъ КУЛИСИТЪ изтичахъ презъ АНТРАКТА бързо азъ. Що да видя, пжтечковци—наша Ралка плаче съ гласъ.

Майчински си я прегърнахъ и сълзитѣ ѝ изтрихъ... Оттогава балерина да я правя се решихъ.

Много поздрави сърдечни въ градове, села далечни на пжтечковцитѣ малки отъ игривичката Ралка

и отъ леля Лазарина

Косъ Дългоносъ и Фроса Дългокоса

Весела повесть за деца

Отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

II.

Тапата въ устата, пѣсенъта на гугусчука и чудниятъ вързопъ на рамо

— Охъ, майчице! Погинахъ, погинахъ! — плачеше малкиятъ смѣшникъ Мижлинъ, докато летѣше изъ въздуха. — Съвсемъ ще се смачамъ, на пита ще стана, ако падна...

И той напрѣгаше всичкитѣ си сили, за да се задържи по-дълго време надъ земята.

— Охъ, поги...

Но той не погина. Едни дълги ржце се прострѣха и го уловиха, тъй както се лови голѣма футболна топка.

И се зачу сжщиятъ гласъ, който дразнѣше до побѣсняване.

— Благодаря ви за подаръка джудженца; вашиятъ Мижлинъ ще послужи за чудесна играчка на моята сестричка Фроса. Поздравете вашия Селектбиргонвиртопзонтагдирманрентик... който остана безъ опашка. До вижда не, до утре!

И ржцетѣ го стиснаха здраво.

Малкиятъ смѣшникъ Мижлинъ се опита да извика нѣколко пжти: „Хей Селектъ, Биргонъ, Виртопъ, Зонтагъ, Дирманъ, Рентикъ, на помощ!“ но единъ дивъ кестенъ затвори устата му, а гласътъ, който дразнѣше до побѣсняване прозвуча надъ ушенцето му:

— Хей, смѣшльо, на ти тази тапа да за-

пушишъ гърлото си!

Отъ този мигъ положението стана съвсемъ безисходно — нито можеше да се вика, нито да се мърда съ крака, нито съ ржце. Мижлинъ наистина се превърна на една бездушна играчка. Той отпусна отчаяно долната си устна, и лицето му доби видъ на сжщинска заешка муцунка.

Този, който го носѣше, сякашъ не стжпваше на земята, а летѣше като аеропланъ И Мижлинъ се мжчеше да различи полскитѣ цвѣтя едно отъ друго, но колкото и широко да отваряше очи, нищо не можеше да види. Чакъ когато навлѣзоха въ гората, слънчевитѣ лжчи се показаха между листата и освѣтиха пжтя.

Въ гората птиченцетата подадоха очудено

главички, и Мижлинъ чу, какъ косътъ изчурулика:

— Малки смѣшльо, какъ си попадналъ тъй въ тия ржце, кжде сж твоитѣ вѣрни другари? Кжде е господарътъ ти съ най-дългото име и най-дългата брада?

Но единичкъ гугусчукътъ разбра нещастието на Мижлинъ и както пѣеше своята сутришна пѣсенъ, изведнѣжъ я извъртѣ така:

Гугусчуку!

Що щешъ тукъ?

Мижлинъ милъ

где си билъ?

Кой е тозъ

дългоносъ,

дългокракъ,

дънгалакъ?

Гугусчуку!

Щомъ не спре

съсъ добро

да умре!

Въвъ ребро

го рѣгни,

побѣгни

въ Цариградъ

съ моя братъ

хвърковатъ

Гугусчуку!

Тази пѣсенъ страшно ядоса дългоносия. Той извади една голѣма кърпа отъ пазвата си, свърза въ нея малкото човѣче, което треперѣше отъ страхъ въ ржцетѣ му. Следъ това закачи вързопъ на единъ голѣмъ яржтъ, метна пржта на рамо и закричи съ още по-едри крачки по пжтя всрѣдъ гората.

Никой вече не посмѣ да го безпокои. (Продължава въ другия брой)

ПОСТОЯННИ СЪТРУДНИЦИ НА ПЖТЕКА:

Писателитѣ: Елинъ Пелинъ, Ел. Багряна, Д. Подвързачовъ, Добри Немировъ, Дамянъ Калфовъ, Ем. П. Димитровъ, Георги Райчевъ, К. Константиновъ, Владимиръ Поляновъ, Фани Попова-Мутафова, Симеонъ Андреевъ, Трайко Симеоновъ, Змей Горянинъ, Магда Петканова, Вас. Павурджиевъ, Ст. Цанкова — Стоянова, Борисъ Маковски, Драго Поповъ, Никола Монева, В. Ив. Стояновъ, Атанасъ Душковъ и др.
Художниците: Александъръ Божиновъ, Райко Алексиевъ, Илия Бешковъ, Асенъ Поповъ, Георги Атанасовъ, В. Стоиловъ, Ник. Тузсузовъ, М. Никифоровъ, Пенчо Георгиевъ и др.